

mitka žalované strany, že žalující firma nepožaduje v dopise ze 7. srpna 1925 výslovně náhradu škody ze ztráty zásilky, nýbrž praví »Nachdem diese Kiste bis heute an den Bestimmungsort noch nicht angekommen, reklamieren wir die Sendung«, kterýmž slovům prý dráha mohla rozuměti jenom jako vyzvání, by pátrala po ztracené bedně. Nehledíc k tomu, že žalující firma oněmi slovy užila výrazu, jehož se obvykle užívá k ohlášení nároků na náhradu, jak jest nejlépe patrné ze samého odvolání žalované strany, kde se v témž smyslu tvrdí, že »sporná zásilka nebyla vůbec v předepsané (promlčecí) lhůtě reklamována«, a že, jak již první soud správně k tomu poukázal, sám § 98 (3) žel. dopr. ř. užívá slova reklamace jako technického výrazu pro ohlášení nároku na náhradu, nesměla železnice, nechtěla-li porušiti pro ni závazná pravidla cti a víry, ulpěti na slovném významu užitých slov, nýbrž měla se podle čl. 278 obch. zák. řídití zřejmou vůlí strany. Z adresování reklamace na ředitelství a z poukazu na dřívější reklamace u železničních úřadů, jakož i z obsahu zásilky musila však poznati, že žalující straně nejde již o další pátrání po zásilce, nýbrž o náhradu. Že dráha reklamaci nejenom tak rozuměti mohla, nýbrž i rozuměla, plyne nejlépe z nepopřného, ba v dovolací odpovědi doznaného přednesu žalující strany, že, když její právní zástupce poháněl dopisem ze dne 13. února 1926 vyřízení reklamace a vyplacení náhrady, dráha nenamítala ani, že reklamace dosud nedošla, ani promlčení, nýbrž jenom, že reklamaci nemůže vyhověti, protože nebylo přiloženo potvrzení o podání zásilky. Žalující firma jest proto v právu, tvrdíc, že dovolací soud posoudil rozepři nesprávně, uznáv, že dopis ze dne 7. srpna 1925 nebyl ohlášením nároku na náhradu.

Čís. 7377.

Poddlužník jest oprávněn k rekursu do usnesení, povolujícího exekuci, odporuje-li povolení zákonu.

Předpisu § 49 ex. ř. lze použiti pouze v otázce, za jakých předpokladů jest dlužník, jenž vykonal vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř., zavázán opětně ji vykonati. Vymáhající věřitel není povinen v případě, že dlužník vykonal vyjevovací přísahu, osvědčiti v exekučním návrhu, že dlužník nabyt nového jmění.

(Rozh. ze dne 3. října 1927, R I 783/27.)

Ku vydobytí peněžité pohledávky povolil soud první stolice exekuci zabavením služebních příjmů dlužníkových. Rekursní soud k rekursu poddlužnice exekuční návrh zamítl v podstatě proto, že dlužník vykonal dne 8. března 1927 vyjevovací přísahu v ten rozum, že nedostává mzdy od poddlužnice a že vymáhající věřitel neosvědčil v exekučním návrhu, že dlužník nabyt po té době nového jmění.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Pokud stěžovatelka upírá poddlužnici oprávnění k rekursu proti povolení exekuce nelze s ní ovšem souhlasiti. Poddlužníku přísluší podle čtvrtého odstavce § 294 ex. ř. právo k rekursu do usnesení povolujícího exekuci, odporuje-li povolení zákonu (čís. 3983 sb. n. s.). Tomuto požadavku vyhověla formálně poddlužnice, neboť v rekursu vytkla, že povolení exekuce je nepřipustné, ana vymáhající věřitelka neosvědčila, že dlužník nabyt nového jmění, ačkoliv vykonal vyjevovací přísahu v ten rozum, že nedostává od poddlužnice mzdy, a pak že výživné za dobu od 1. října 1922 do 31. března 1924 jest promlčeno.

Stěžovatelce jest však přisvědčiti potud, pokud napadá usnesení rekursního soudu po věcné stránce. K výtce poddlužnice, že nárok na výživné jest částečně promlčen, nebylo lze již z toho důvodu přihlížeti, že soud, povolující exekuci, jest vázán údaji exekučního návrhu (§ 3 a 54 ex. ř.) a nepřisluší mu zkoumati, zda pohledávka, jsoucí předmětem exekuce, trvá po právu; stačí, když byla v exekučním návrhu přesně označena číselně i co do právního důvodu a osoby poddlužníka. Neobstojí ani námitka poddlužnice, že nelze podle § 49 ex. ř. povolit novou exekuci proti dlužníkovi, an vykonal dne 8. března 1927 vyjevovací přísahu v ten rozum, že nedostává mzdy od poddlužnice, a vymáhající věřitelka neosvědčila v exekučním návrhu, že dlužník nabyt po té době nového jmění. Ustanovení § 49 ex. ř. jest výjimečným předpisem, jehož lze použiti jen pro případ v zákoně výslovně stanovený, totiž jen tehdy, když jde o otázku, za jakých předpokladů jest dlužník, který vykonal vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř., zavázán opětně ji vykonati. Nelze ho proto použiti obdobně v případě, o nějž tuto jde. V zákoně také není ustanovení, podle něhož by byl vymáhající věřitel v případě, že dlužník vykonal vyjevovací přísahu, povinen osvědčiti v návrhu exekučním, že dlužník nabyt nového jmění. Předpoklady návrhu exekučního jsou přesně uvedeny v § 54 ex. ř. a jen těch jest vymáhajícímu věřiteli dbáti. Rekursní soud vyhověl tudíž neprávem rekursu poddlužnice proti usnesení prvního soudu.

Čís. 7378.

Návrh, by byla povolena exekuce zabavením a přikázáním jedné třetiny všech příjmů a provisí, jež má dlužník u zaměstnavatele, jest neurčitým. Ohledně provisí dlužno jmenovitě v návrhu uvést, že jde o provise, které si dlužník již zasloužil nebo které tvoří součást jeho služebního platu.

(Rozh. ze dne 3. října 1927, R I 841/27.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel exekuci zabavením a přikázáním jedné třetiny všech příjmů a provisí, jež má dlužník u firmy Gustav A. S o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í